

HEINER MÜLLER

Álomerdő

*A éjjel álomban egy erdőn mentem át
 Egy erdőn telve csupa rémülettel
 Tekintet nélküli üres szemekkel
 Betűrendben álltak az állatok a fák
 Között kőbálvánnyá fagyottan
 A fenyők sorából egy gyermeket
 Vélttem látni amint kicsörtetett
 Páncélban vértben és sisakban
 A napot kortyoló fenyő-sötétben
 A lándzsa éle csillogott kezében
 A nappal végső sárga karcát
 Az erdő búcsúztatta halni készen
 És aki vívta lándzsával a harcát
 Én voltam az Felismertem az arcát*

Harmincegy

*Nem állnak sorban, mint a regruták
 Hanem hozzám illően erre-arra.
 A színük egykor fehér volt, ma barna.
 De még mindent könnyen harapnak át.*

*Nekem harminc aranynál többet érnek.
 Harmincketten voltak, de egyik elhagyott.
 Ó, világ dicsősége! Megszuvasodott.
 A többiek, remélem, sírig elkísérnek.*

*Aztán segítenek a mennybe mennem
 Ezek az erős fogak itt a számban
 Akik nem hagytak soha cserben.*

*Nem is maradt más, mint hogy azt kívánjam
 Amit eddig még nem tudtak megtenni:
 Szeretnék velük vasat enni.*

Torzó

*A melled és szemed figyel reám
 Meddig állom RÓZSABIMBÓ tekinteted
 Mikor taszít torzód tested karod
 Kezed beomlott kőbányáiba*

Berlini elégia

*A madárrajok alatt gőzölgő erdők kivágva.
A városok felett
Nem tisztul az ég.
Halálos rajok húznak át rajta feketén.
A fejsze alatt elhulltak az erdők.
A városokat acél dönti le.
A fák a favágók fiaiban nőnek tovább.*

*Osthafen. Hajnali négy. A kőművesállványokról
Romokra hull a fény. Az utcán ketten állnak.
Árnyékuk összeforr a repedt fal előtt.
Melléjük érek. Csókolóznak. Elmenőben
Megfordulok, és még sokáig nézem őket.
Az állvány és a romos fal között.*

*A parkon át fejemben versek zsongnak
Bús énekek a sok baj ellen.
Holdfény.
A padon egy fiú zengő hangon
Szomorú dalt dalol.*

*Az utcán átkelve a járművek
Zajában harsány füttyszót vélek hallani.
Az út mentén egy férfi áll,
Szájában bodzalevél,
Azzal füttyül.
Ujjammal könnyedén megérintem a homlokom.
Mire ő nyájasan
Biccent felém.*

Az erdőkről

1.
 Reggel kell látnotok az erdőt,
 mikor zöld fáin felragyog a nap.
 Látnotok kell a szeles lombokat,
 és még feljebb, a kék égen a felhőt.
2.
 A tar fát is meg kell csodálni.
 Noha most kopár, lombtalan,
 de esztendőre újra lombja van,
 aminek csúcán szél fog újra járni.
3.
 És ha már eleget néztétek őket,
 az erdőt és a földet, ahol nő a fa,
 talán nem felejtitek el soha
 e múlhatatlan szeretőket.

Önarckép éjjel két órakor 1959. augusztus huszadikán

Az írógép előtt ülni. Egy bűnügyi
 Regényben lapozni. És megtudni
 A végén, amit már most is tudsz:
 Hogy a simaképű, erőszakállú titkár
 Gyilkolta meg a szenátort,
 És hogy a tengernagy lánya viszonozza
 A gyilkossági osztály fiatal őrmesterének szerelmét.
 Mégsem hagysz ki egyetlen oldalt.
 Néha lapozás közben gyors pillantás
 Az üres lapra az írógépben.
 Ettől legalább megszabadultál. Ez is valami
 Az újságban az állt: valahol egy falut
 Földig romboltak a bombázások.
 Szomorú, de mi közöd hozzá.
 Az őrmester épp most hiúsítja meg a második gyilkosságot,
 Hiába kínálja oda neki az ajkát a tengernagy lánya,
 Méghozzá először, a szolgálat az szolgálat...
 Hogy hány halott volt, nem tudod, eltűnt az újság.
 Odaát a feleséged az első szerelmével álmodik.
 Tegnap fel akarta akasztani magát. Holnap
 Talán felvágja az ereit vagy mittudomén.
 Előtte legalább lebeg valami cél,
 Amit így vagy úgy, de el fog érni.
 És a szív egy tágas temető.
 Fatima történetét olyan pocsékul
 Írta meg az újság, hogy neveltél rajta.
 A kínzást könnyebb megtanulni, mint a kínzás leírását.
 A gyilkos lépre ment,
 Az őrmester karjába zárta jutalmát,
 Most végre alhatsz. Holnap is nap lesz.